

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: nezl. V. L.**, zastoupen zákonným zástupcem V. L., zastoupen Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou, se sídlem Školní 1238, Černošice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Az 203/2003 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 Az 203/2003 - 22 ze dne 31. 3. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3861/VL - 01 - BE01 - 2003 ze dne 3. 9. 2003, kterým bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli neuděluje azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel namítá, že výhrůžky, jichž terčem se stal jeho zákonný zástupce, je třeba posuzovat jako jednání motivované jeho příslušností k nezkorumpované části policie. Stěžovatel přitom poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného ani soudu se nevypořádalo s otázkou korupce v zemi stěžovatelova původu, která vyplývá ze Zprávy MZV USA, přestože tato skutečnost mohla mít na rozhodnutí o udělení azylu podle § 12

písm. b) zákona o azylu podstatný vliv. Stěžovatel dále zpochybňuje dostatečnost podkladů pro rozhodnutí žalovaného, namítá, že podklady, které si žalovaný opatřil, vyjadřovaly pohled úředníků, přitom žalovaný nevzal v úvahu ani jednu ze zpráv nevládních organizací, které by odlišně od podkladů rozhodnutí žalovaného nebyly zprávami politickými. Žalovaný na základě takto nedostatečně zjištěného stavu věci posoudil výhrůžky vůči stěžovatelovu otci jako výhrůžky soukromé osoby, které nebyly motivovány důvody podle § 12 písm. b) zákona o azylu, aniž by přihlédl k provázanosti organizovaného zločinu a státní správy. Stěžovatel má za to, že mu svědčí azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu a že se na něj vztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Rozhodnutí žalovaného nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a pro tuto vadu měl Městský soud v Praze jeho napadené rozhodnutí zrušit. Kromě toho stěžovatel namítá, že správní řízení před žalovaným trpělo vadou, pro kterou měl soud jeho rozhodnutí zrušit, případně vyslovit jeho nicotnost, a sice konkrétně vadou podle § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nebylo podepsáno oprávněnou osobou. Z ustanovení § 46 a § 47 odst. 5 správního řádu a § 31 a § 32 zákona o azylu stěžovatel dovozuje, že podpis oprávněné osoby je předepsanou náležitostí rozhodnutí. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na to, že si je vědom prokorupční situace v zemi stěžovatelova původu, avšak otec stěžovatele, vůči kterému byly útoky směřovány, se nikdy neobrátil na příslušné orgány se žádostí o pomoc, toliko vycházel z osobní zkušenosti, že domáhat se takové ochrany je zbytečné. Z toho důvodu nebyla splněna podmínka pronásledování podle § 2 odst. 6 zákona o azylu. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel prostřednictvím svého otce, zákonného zástupce, již od počátku správního řízení před žalovaným uváděl, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže stěžovatelova otce s místní „mafií“. Stěžovatelův otec pracoval jako policista, dostal do vězení jednoho zločince, ten mu od té doby začal vyhrožovat. Stěžovatelův otec pocítil nebezpečí, má za to, že výhrůžky, kterých se mu dostalo, se vztahují i na jeho syna, takže by mohlo dojít i k jeho ohrožení. Na žádné orgány se stěžovatelův otec se žádostí o pomoc neobrátil, neboť ty by mu nepomohly, nechaly by na něm, aby vzniklou situaci vyřešil. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že žádný z důvodů, pro které by stěžovateli měl být azyl udělen, naplněn nebyl, a stěžovateli azyl neudělil. Zároveň vyslovil neexistenci překážky vycestování. Proti jeho rozhodnutí podal stěžovatel prostřednictvím svého otce, zákonného zástupce, žalobu, ve které namítal porušení jednotlivých procesních ustanovení, podle nichž bylo vedeno správní řízení před žalovaným, konkrétně nezjištění přesného a úplného stavu věci podle § 32 odst. 1 správního řádu a další pochybení porušením § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu, dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu, neboť stěžovatel dle jeho názoru splňoval podmínky pro udělení azylu i pro konstataci existence překážky vycestování. Městský soud v Praze však žalobu zamítl. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 8. 4. 2004 a ten jej napadl kasační stížností dne 23. 4. 2004.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti

s ohledem na uplatněné kasační důvody, pak stěžovatel uvádí kasační důvody podávané z § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Tomu odpovídá také obsah kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti zásadně vázán jejími důvody podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, pak tuto námitku Nejvyšší správní soud důvodnou neshledává. Pokud Městský soud v Praze opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že stěžovatel neuvedla žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, použil správný právní předpis, správnou právní normu a vyložil je správně, přitom rozsah dokazování, které žalovaný vedl, je třeba ke konstataci takového závěru pokládat za dostačující. Opírá-li stěžovatel svoji žádost o azyl toliko o potíže svého otce se třetími osobami označovanými jako „mafie“, pak za situace, kdy stěžovatelův otec coby policista, jistě si vědom možností své ochrany před takovými útoky, žádný prostředek právní pomoci nevyužil, nemůže být splněna podmínka pronásledování ze strany státu, ať již přímé či nepřímé, a důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nemohou být splněny. Pokud stěžovatel prostřednictvím svého otce v průběhu správního řízení před žalovaným výslovně poukazoval toliko na obavy ze soukromých osob, pak za situace, kdy v řízení před žalovaným absentovalo tvrzení, že by ze strany státních orgánů v zemi jeho původu vůči stěžovateli byly uskutečněny úkony, které by ohrožovaly jeho život nebo jeho svobodu, popř. že by vůči němu byla činěna opatření působící psychický nátlak nebo opatření obdobná, závěr Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud aprobuje. Pokud bylo stěžovatelovu otci vyhrožováno ze strany soukromých osob, pak nemůže jít o pronásledování ze strany státu za situace, kdy se na příslušné orgány v zemi svého původu ani neobrátil. Není tu přitom rozhodující, zda stěžovatelův otec byl subjektivně přesvědčen o tom, že by mu tyto orgány v jeho situaci nepomohly. Podmínka pronásledování, jak je podávána z § 2 odst. 6 zákona o azylu, a tím i podmínka pro udělení azylu, by mohla být totiž splněna pouze tehdy, pokud by stěžovateli z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebyla poskytnuta ochrana ze strany domovského státu, bylo by však navíc rozhodné, zda tato ochrana byla v daném případě potřebnou a zda stěžovatel hodlal této ochrany také fakticky využít. V takovém případě by rozhodným důvodem pro udělení azylu mohla být skutečnost, že stěžovatel je vystaven útokům ze strany soukromých osob, dožaduje se ochrany u příslušných orgánů v zemi původu a tyto orgány mu ochranu neposkytnou, přitom neposkytnutí ochrany by mělo přímou souvislost s uplatňováním politických práv a svobod stěžovatelem nebo se stěžovatelovou rasou, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů stěžovatelem. I při respektování tvrzené obavy stěžovatele zprostředkované přes obavu jeho otce nic v tomto směru stěžovatel v řízení před žalovaným netvrdil. Pro posouzení věci však je pro Nejvyšší správní soud podstatnou i ta skutečnost, že stěžovatel v průběhu řízení netvrdil ani to, že by útoky, na které poukazoval, byly proti němu vedeny z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Za této situace nebylo zapotřebí pokračovat v dokazování ze strany žalovaného, a to ani ve vztahu ke splnění podmínek pro udělení azylu, ani ve vztahu ke splnění podmínek pro konstataci překážky vycestování. Za situace, kdy stěžovatel prostřednictvím svého otce, zákonného zástupce, žádné návrhy na doplnění dokazování neučinil, jak vyplývá z protokolu o pohovoru konaném dne 13. 8. 2003, námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a potřeby doplnění dokazování je nedůvodná.

Pokud jde o stěžovatelovo tvrzení absence podpisu oprávněné osoby na rozhodnutí žalovaného, ani v této otázce Nejvyšší správní soud žádné pochybení Městského soudu v Praze neshledává. Pokud jde o stěžovatelovo tvrzení, že rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu správního řádu a nemůže vyvolat příslušné právní účinky, které směřuje k námitce nicotnosti takového rozhodnutí, pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nicotnost (neexistenci) správního aktu způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že o správním aktu nelze v daném případě vůbec hovořit. Může se přitom jednat například o vady spočívají v rozhodování absolutně nekompetentního orgánu, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Namítanou vadu formy rozhodnutí ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Ve správním spise je totiž založeno vyhotovení rozhodnutí, které je řádně podepsáno oprávněnou osobou. Není tak ve skutečnosti pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal ředitel odboru azylové a migrační politiky, tedy osoba oprávněná. Vada rozhodnutí spočívající v nedostatku podpisu za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Ani ve způsobu, jakým se Městský soud v Praze vypořádal s touto námitkou stěžovatele, tedy Nejvyšší správní soud neshledává pochybení, pro které by bylo důvodu napadený rozsudek rušit.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu